

[Elmquist.]

af Flertallet, at Meddomsmændene kun skal medvirke fire Dage. Det bliver da et alt for udpræget lejlighedsvist Arbejde for dem, og Risikoen bliver alt for stor for, at deres Afgørelser, da det kun er disse faa Gange, de skal udføre dette Arbejde, vil blive alt for udpræget følelsesbestemte og følelsesbetonede. Vi foreslaar derfor til Afhjælpning heraf, at Meddomsmændene bør fungere tolv Gange om Aaret i Stedet for fire. Der er ingen Tvivl om efter vor Mening, at dette, at Meddomsmændene nu ved, at det er et Hverv, de skal udøve ikke blot nogle faa Gange, men flere Gange, straks vil bevirke, at de vil være tilbøjelige til at indrette sig paa, om jeg saa maa sige, at gaa dybere ind paa Opgaven, og at de tillige, hvad vi ogsaa maa tillægge Betydning, vil faa større Erfaring i dette Hvervs Udøvelse. Vi har derom stillet Ændringsforslag Nr. 16, og jeg tillader mig at anbefale dette og den Ordning vedrørende Domsmandsinstitutionen, der her er foreslaaet af de Konservatives og Venstres Udvalgsmedlemmer.

Det næste store Spørgsmaal, jeg skal omtale, er den offentlige Votering og Delingen af Højesteret i to Afdelinger. Her staar mit Parti desværre alene, i alt Fald i Udvalget. Jeg siger udtrykkelig i Udvalget, idet jeg ved, at Meningen om dette saglige Spørgsmaal er delte indenfor andre Partier. Vi fra Venstres Side beklager i allerhøjeste Grad, at der i Udvalget er skabt saa stort et Flertal for den offentlige Voteringens Indførelse og for Højesterets Deling i to Afdelinger. Vi haaber dog stadig, det skal lykkes at undgaa at faa dette Forslag ophøjet til Lov. Vi gør dette af mange Grunde, og selv om jeg tidligere har fremført disse Grunde, anser jeg det dog for rigtigst at nævne dem igen ved denne Lejlighed, ikke mindst da vi staar alene.

Vi er imod den foreslaaede Ordning, fordi vi mener, at den offentlige Votering rummer en Fare for, at der skal ske et Indgreb i Dommernes Uafhængighed, og fordi vi mener, at der ved offentlig Votering vil ske Brud paa Højesteretsdommens Fremtræden som en Enhed; ikke mindst dette tillægger vi meget stor Betydning. Der er ingen Tvivl om, at der i alle Befolkningsslag hersker en ubetinget Tillid til, at Højesterets Afgørelser er Udtrykket for den største Retfærdighed, som Mennesker overhovedet kan naa. Intet Sted i Befolkningen er der virkelig kommet Mistillid frem overfor Højesterets Afgørelser under den nuværende Voteringsmaade.

Men naar denne Ordning ikke har givet

Anledning til Utilfredshed, forstaar vi ikke, hvorfor man da vil kræve en Ændring, som kan give en saadan Anledning, thi det er der neppe Tvivl om, at indfører man offentlig Votering med Angivelse af, hvorledes de forskellige Dommere har stemt, aabner man ogsaa derved Mulighed for, at de enkelte Højesteretsdommere og deres Navne indrages i Diskussionen om Dommene, i Rosen over og Kritikken af disse; og samtidig aabnes Mulighed for, at den Tro kan opstaa i visse Kredse af Befolkningen, navnlig hvor det drejer sig om faglige Konflikter og politiske Sager, at de enkelte Dommere har ladet sig paavirke eller kan paavirkedes af Pressen eller andre, det være sig fra den ene eller den anden Side, fra den ene eller den anden Kreds af Befolkningen.

Jeg vil gerne her understrege, hvad jeg tidligere har udtalt, at det er ikke nok, at Højesteretsdommerne faktisk ikke er paavirkelige af Ros eller Dadel; opstaa der blot i enkelte Kredse af Befolkningen Tvivl om deres Upaavirkelighed, da lider Dommernes og Dommernes Autoritet alene derved et alvorligt Knæk, hvor urigtig og uretfærdig end denne Tro maatte være.

Hertil kommer, hvad jeg før har oplyst, at Højesterets Medlemmer alle mener, uanset de Oplysninger, man med stor Flid har fremskaffet fra andre Lande, at dette, at Dommernes Navne skal frem til offentlig Beskuelse, kan komme til at betyde et Indgreb i Højesterets Uafhængighed. Dette er klart og tydeligt udtalt af Højesterets Præsident i den Skrivelse, der findes i Betænkningen til Lovforslaget i 1930—31, Bilag 6, Underbilag D. Og til Modstanden mod, at Højesteretsdommernes Navne skal drages frem for Offentligheden, har hele det staaende Retsplejeudvalg sluttet sig. Jeg henviser herom til Retsplejeudvalgets Bemærkninger i Betænkningen i Foraaret; disse Bemærkninger findes som Underbilag til Bilag 2.

Jeg vil gerne lige have Lov til at citere, hvad Retsplejeudvalget siger herom, og jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilsladelse hertil. Retsplejeudvalget siger:

„Der lader sig efter Retsplejeudvalgets Mening overhovedet vanskelig tænke nogen berettiget Interesse, enten for Offentligheden eller for Parterne, i at faa de enkelte Dommernes Navne knyttet til Domsresultatet eller de forskellige Meninger.“

Retsplejeudvalget siger altsaa, at der efter dets enstemmige Mening overhovedet ikke findes nogen berettiget Interesse i at kræve, at disse Navne udleveres til Offentlighedens